Nye regler for flygtningene

Isi Foighel
• vil have større beskyttelse

POLITISKE flygtninges behandling er for tiden til overvejelse i justitsministeriet. Til brug for overvejelserne har justitsministeriet nu fået et responsum udarbejdet af professoren i folkeret ved Københavns universitet, Isi Foighel.

Isi Foighel sammenligner i ..t responsum praksis i Danmark, Norge og Sverige og kommer til det resultat, at en umiddelbar sammenligning af ordningerne viser, at sikkerheden for, at en person ikke med urette afvises som asylsøgende er betydelig større i Sverige og til en vis grad også i Norge end i Danmark. Hvorvidt denne forskel i retsreglernes udformning tillige bevirker en forskel i landenes praksis, er det imidlertid vanskeligt at udtale sig om.

Isi Foighel siger videre om den danske ordning, der overlader justitsministeriet at træffe afgørelsen:

— Det er vanskeligt at forstå, at der i så vitale spørgsmål ikke tilsikres en asylsøgende mulighed for at få sin sag bedømt af to af hinanden uafhængige organer, når en sådan ret dog indrømmes danske og udlændinge i andre spørgsmål, der afgøres af domstole og administrative myndigheder.

Professor Foighel mener, at det må være rimeligt:

1. at ændre fremmedloven således at politiet kun kan afvise en udlænding, hvis dennes påstand om at være politisk flygtning er åbenbar urigtig, samt at sikre, at alle afvisninger foretaget af politiet skal indberettes og vurderes af et centralt organ, for at man kan opnå ensartethed i afgørelserne.
2. at justitsministeren udpeger et centralt organ, der uafhængigt af den centrale administration kan rådgive justitsministeren i flygtningespørgsmål. — Organet bør bestå af personer, der nyder kvalificeret tillid og som har til opgave at holde sig orienteret om de problemer, der er afgørende for, i hvilket omfang politiske flygtninge skal have adgang i landet.
3. at det nævnte organ får bemyndigelse til at tage stilling til anmodninger om opholdstilladelse fra personer, der påstår at være politiske flygtninge, så der i princippet består en adgang for personer, der bliver afvist, til at indbringe sådanne afgørelser for justitsministeren.

Den svenske ordning

Den af professor Foighel skitserede ordning ligger tæt op ad den svenske. Den svenske lov om udlændinge administreres af en udlændingskommission, der indhenter udtalelser fra et nævn bestående af tre personer. Dette nævn har som opgave at sørge for udlændinges retsbeskyttelse ikke mindst de politiske flygtninges.

Af loven fremgår endvidere, at en udlænding, der påstår, at han risikerer at blive udsat for politisk forfølgelse, kun kan afvises af politiet, når denne påstand er åbenbart urigtig. Er dette tilfældet, skal politiet umiddelbart underrette udlændings-kommissionen herom Er udlændingens påstand ikke åbenbart urigtig, er det overladt kommissionen at træffe afgørelsen, efter at sagen har været forelagt tremandsnævnet.

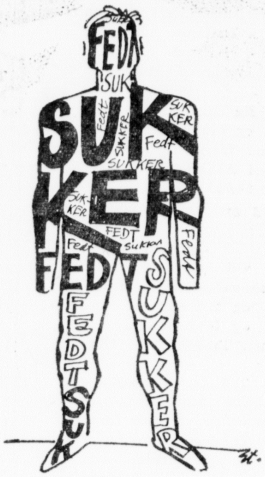
Skulle udlændingen blive afvist, kan han klage til kongen, hvis nogle af nævnets medlemmer er gået ind for hans asylret, eller hvis nævnet har undladt at give en udtalelse i sagen. Den asylsøgende har således normalt mulighed for, at hans sag behandles i mindst to organer.

MALM

LUNDBERGS HJØRNE

Syg af sukker

DET er ikke bare forkalkningen, der viser en statistisk sammenhæng med fedtstoffernes andel i ernæringen. Det er også sukkersygen.

Det har med rette vakt forundring. For sukkersyge tåler som bekendt fedt udmærket, men kulhydrater — deriblandt sukker — dårligt.

Så det er ikke sært, at professor Yudkin tager sukkersygen med, når han gør opmærksom på, at fedt og sukker — det rene, raffinerede sukker — følges ad i kostsammensætningen.

Vi spiser, i de velstående lande, ikke mere kulhydrat. Men vi spiser mere sukker — og så mindre af de andre kulhydrater.

Og muligheden for, at bugspytkirtlen, der fabrikerer det insulin, som er nødvendigt for sukkerets omsætning — bliver overanstrengt af de store mængder hastigt optagne sukker, har man peget på for mange år siden.

DET kan smertefrit løse gåden om mere fedt og mere sukkersyge.

Det synes paradoksalt, at fedt, som sukkersyge tåler, skulle kunne provokere sygdommen. Men da fedt og sukker følges ad, kan man altså med lige så stor ret understrege den statiske sammenhæng mellem sukker og sukkersyge — som giver meget bedre mening.

Yudkin har da også vist, at sukkersyge i en lang række lande stemmer nøje overens med de samme landes forbrug af sukker og fedt 20 år tidligere.

Et trist perspektiv — i betragtning af, at vi siden krigen har haft et stadigt stigende sukkerforbrug, som vi måske kommer til at betale med 20 års renter. I form af sukkersyge.

Men Yudkin er mindst lige så interesseret i sukkeret og forkalkningen — skønt han ikke tilbyder nogen form for forklaring. Måske fordi det er ham så meget om at gøre, at det er sukker og ikke fedtstoffer, der er skyld i de uhyggeligt stigende tal for hjerteblodpropper og andre forkalkningssygdomme.

DET kunne jo nemlig meget vel være begge dele.

Det er nu andre steder fundet tilstrækkeligt sandsynliggjort — ved ekserimenter på mennesker og dyr — at dyrisk fedt disponerer til forkalkning.

Dyrisk fedt betyder her ikke fiskefedt — men derimod også smør og almindelig margarine, alt, hvad der indeholder få eller ingen flerumættede fede syrer

Dette dyriske fedt får vi altså dels fra vore husdyr, dels fra almindelig margarine — men desuden fra vore egne depoter.

Dem har vi jo rigeligt af, de fleste af os — og de består i det store og hele af dyrisk fedt, altså den uheldige slags uden flerumættede fede syrer.

FOR ganske vist beholder fedtstof i pattedyrenes depoter i udstrakt grad sin sammenhæng. Derfor kan vildænder smage af tran og gæs af fiskefedt, hvis de får det.

Og derfor kan menneskefedt være præget af majsolie, hvis man spiser for meget af den.

Men vi får meget mere flæskefedt, svinefedt og fedt fra almindelig margarine — *og så indeholder vore depoter endelig det, vi selv laver af sukker.*

Og det indeholder heller ingen flerumættede fede syrer, men er sammensat som de andre husdyrs.

Det produceres, så snart blodet indeholder overskud af sukker — hvad det især kommer til, hvis det er sukker, vi spiser eller drikker.

Andre kulhydrater giver også sukker i blodet, men langsommere og derfor ikke de samme høje koncentrationer, som tvinger til hurtig oplagring.

JO mere sukker, der går over i blodet på én gang, jo hurtigere bliver det fjernet igen. Insulinet fra bugspytkirlen sætter ind. En del af sukkeret forbrændes, en anden oplagres som sukker — men det er begrænset af, hvor meget der kan fjernes ad den vej.

Resten aflejres i fedtdepoterne, som det dyriske fedt, vi nu bliver advaret mod i føden.

Men om vi selv har produceret det — eller det er en ko eller en gris, der har udført det stykke arbejde — gør næppe nogen forskel på organismens reaktion. Det er stadig den slags fedt, man anbefaler os at undgå.

Så det er vel ikke sært, om man kan finde statistisk overensstemmelse mellem forkalkningen og både fedtstofferne og sukkeret i føden. Når også en stor del af det så hurtigt optagne sukker bliver til det »forkerte fedt«.

UDENRIGS-ORIENTERING

Dementier uden vægt

Det forbedrede fransk-sovjetiske forhold udløser skarpe anti-franske kommentarer i den amerikanske presse

Det amerikanske udenrigsministerium har ganske vist dementeret, at der ligefrem skulle være iværksat en kampagne mod Frankrig i USAs presse. Men det er lidt vanskeligt at tillægge dementiet videre vægt på baggrund af raden af angreb mod den franske regerings politik såvel før som under udenrigsminister Couve de Murvilles netop overståede besøg i Sovjetunionen.

Den franske udenrigsminister talte med de sovjetiske ledere om først og fremmest Europas situation, med hovedvægt på sikkerhedsproblemerne.

Ingen kan vel for alvor have ventet, at Frankrig direkte skulle stille sig på linje med Sovjetunionen og fordømme Vesttyskland og Bonn-regeringens atom-politik. I det afsluttende communique blev det kun til en understregning af risikoen ved spredning af atomvåben, men i disse få ord er sådan set også alt sagt.

Påfaldende sammentræf

Ugen før havde det franske udenrigsministerium grebet til det helt usædvanlige, at udsende dementi af en udtalelse, som var blevet lagt præsident de Gaulle i munden. Generalen skulle ifølge en artikel i »Newsweek« have sagt, at det var nødvendigt at holde Vesttyskland »konstant undertrykket«. Det hed også i dementiet, at »Newsweek« artiklen var led i en øjensynlig systematisk kampagne for at så splid mellem Frankrig og dets allierede.

Det virkede noget påfaldende, at udenrigsministeriet i Washington holde orienteringsmøde for redaktører og bladudgivere netop en af de dage, de Murville var i Sovjetunionen. Men udenrigsministeriet benægter, at dette var andet end et sammentræf. Orienteringsmødet, som holdes to gange årligt, var arrangeret, før man vidste noget om den franske udenrigsministers besøg i Sovjet. At der skulle være tale om en anti-fransk kampagne blev afvist som »komplet vrøvl«.

Couve de Murville

Nato-flyttedag

Såvidt dementierne. Men de ændrer dog intet ved den kendsgerning, at spliden indenfor Nato er så alvorlig, at man er begyndt for alvor at drøfte, hvor organisationens politiske og militære hovedkvarter skal flyttes til fra Frankrig. Det er ganske vist formelt blevet benægtet, at en sådan planlægning finder sted, men det fastholdes fra anden side, at disse planer lægges for alle eventualiteters skyld. England, Belgien eller Luxembourg synes at være de mest sandsynlige placeringsmuligheder. De seneste antydninger går ud på, at hovedorganerne vil blive splittede, således at den politiske stab placeres i England, mens den militære stab af taktiske grunde bliver på kontinentet — i Belgien eller Luxembourg

I slutningen af denne måned er der i Paris forsvarsministermøde indenfor Nato, men den franske forsvarsminister Pierre Messmer vil ikke være til stede Mødet er foranlediget af den amerikanske forsvarsminister Robert McNamaras forslag om oprettelse af en atomkomite, der skulle koordinere og forbedre Nato's kernevåbenforsvars-arrangementer. Komiteen skal ikke være en erstatning for en atomflådestyrke. Imidletid har man ikke villet udelukke den mulighed, at oprettelsen af denne komite måske kunne bevirke en yderligere udsættelse af disse planer, enten den amerikanske MLF-plan eller det britiske sidestykke ANF

Står fast på kravet

Men Frankrig har, som det kunne ventes, sagt fra. Præsident de Gaulle står fast på sit krav om, at Vesttyskland ikke får noget som helst at skulle have sagt med hensyn til Nato's kernevåben-strategi. Hvis De forenede Stater fremturer med sine planer, vil det medføre en alvorlig forværring af forholdet mellem Frankrig og Vesttyskland.

Den hidtil eneste amerikanske reaktion på de Gaulles advarsel har været en gentagelse af, at amerikanerne ikke på nogen måde overvejer at opgive kontrollen med kernevåben-arsenalet hverken til Vesttyskland eller nogen anden, og at ligegyldigt hvilken kernevåbenløsning, man når til enighed om, så vil det fortsat være USA og USA alene, der afgør, hvornår kernevåbnene skal anvendes. Men de Gaulle vil ikke lade sig slå til tåls med disse forsikringer. Han skelner ikke som USA mellem deltagelse i planlægning og strategi og beslutningsdygtig magt. Vesttyskland skal holdes helt ude. Forholdet mellem Vesttyskland og Frankrig er nede på nulpunktet, og der synes ikke at være meget tilbage af den ånd, hvori samarbejdstraktaten mellem de to lande blev undertegnet for tre år siden.

ELISA NIELSEN

de Gaulle